

● جودیت اسمیت مترجم: زهره جنابی

بیمارستان کلداند، انگیزه هایی را در همگان برانگیخت.

پس از مرگ FDR، در آوریل ۱۹۴۵،
قطار متروکه تنها برنامه رادیویی بود که
بیش از دیگر برنامه ها، توسط رادیوهای
محلی در سراسر کشور پخش می شد، زیرا
این قطار، جسد FDR را به وطن
برمی گرداند.^(۱)

مسئولیت بیشتر شخصیت هایی که با
هویتی کاملاً نژادی در نمایش ایفای نقش
می کردند، برعهده نویسنده های ترقی خواه
آمریکایی - آفریقایی است. اما دسترسی آنها
به رادیو خیلی سخت تر از ادامه تحصیلشان
بود و این دشواری بیشتر در حوزه
رادیوهای محلی بوده تا رادیوهای
سراسری.

یک نمونه مستند آن، برنامه تازه
واردان جهان نوین (World A-Coming)
New بود که از شبکه ای در نیویورک از
مارس ۱۹۴۴ پخش می شد، این شبکه
هیچ گونه وابستگی با دیگر شبکه های
اصلی سراسری نداشته است.

هنگامی که WMCA با مدیریت ناتان
استراوس (Nathan Straus)، تصمیم گرفت
که یکشنبه شب های هر هفته، هر بار نیم
ساعت را به برنامه هایی با عنوان زندگی
سپاه پوستی (Negro life) اختصاص دهد،
حق پخش برنامه و عنوان خبرنگاری و

فست آند

جنبه فرهنگی رادیو

بین سال های ۱۹۳۸-۱۹۴۸

در تلاش خود قاعده ای کلی را مطرح کرد:
«آزادی پدیده ای است که پایانی ندارد. باید
از آن پاسداری کرد. آزادی را همراهی
کنید. از سرزمین ها عبور کنید!»
ملت لینکلن، همان ویژگی های بارز
این ارتش مختلط نظامی را تکرار کردند؛
کشاورزی از کانزاس، دریانوردی از
بروکلین، پلیسی از ایرلند و خیاطی یهودی
حضور لینکلن در کلیسای سپاه پوستان و

در سال ۱۹۴۴، نورمن کوروین، برنامه قطار
متروکه (Lonesome Train) را برای پخش،
تهیه کرد. در سال ۱۹۴۲ نیز، یک اپرای
مستند را با ستایش از لینکلن تهیه کرده بود
که بخشی از آن ترانه و تصنیف اشعار
عاشقانه محلی، همراه با موسیقی ارل
راینسون، از شبکه CBS پخش شد.
لمپل، قهرمان بودن لینکلن را به عنوان
مبارزه ای نوین برای آزادی مطرح کرد. او

فعالیت ترقی خواهان روی اتللی (Ottley) را خریداری کرد. وی شرح بسیار جالبی درباره سرگذشت نژادی و سیاست نژادی در هارلم (Harlem) (برزن سپاه پوستان در شهر نیویورک) ارائه داد که در سال ۱۹۴۳ منتشر شد.^(۲)

از آن پس اتللی در مقام سرپرست برنامه، توانست به مطالب و مدارک جمع آوری شده توسط واحد سپاه پوستان، در پروژه نویسنده های فدرال نیویورک، دسترسی پیدا کند و از این رو کتابش در مقیاس بسیار گسترده ای توانست، هرگونه تعریف ساده و طبقه بندی شده درباره نژاد را به چالش بکشد. در این تعریف یا طبقه بندی، از ساکنان آن زمان محله هارلم نیویورک هم نام برده شد.

اتللی در کتاب خود بر این باور است که جنگ و قیام های ضد استعماری در سراسر جهان، زمینه را برای برابری نژادی فراهم ساخته است.

عنوان کتاب، برگرفته از این روند پرشتاب تحولات بود که آن هم با الهام از سمفونی شعری از دوک الینگتون (Elington Duxe) انتخاب شده بود. الینگتون این سمفونی را در دسامبر ۱۹۴۳ در سالن کنسرت کارنگی (Carnegie) اجرا کرد و معتقد بود که این موسیقی برای نمایش های رادیویی قابل استفاده خواهد بود.^(۳)

در این نمایش از یک طرف موفقیت های آمریکاییان آفریقایی تبار به تصویر کشیده شد و از طرف دیگر توجه همگان به بی عدالتی هایی که بر اثر تبعیض نژادی به وجود آمده جلب شده است. هنرنمایی لذت بخش و آموزنده مجریان سپاه پوستان، که بسیاری از آنها در جامعه به خاطر مبارزه با بی عدالتی های نژادی از شهرت خاصی برخوردار بودند، جذابیت

بیشتری به آنها می بخشید. موسیقی متن برنامه نیز توسط دوک الینگتون ساخته شد و ماریان اندرسون (Marian Anderson) خواننده کنسرت و بازیگرانی چون کانادا لی، موریل اسمیت (Mariel Smith) و هیلدا سیمز (Hilda Sims) و همچنین خواننده های موسیقی بلوز، مثل بیلی هالی دی (Billie Holiday) و جاش وایت مسئولیت اجرای آن برای پخش را برعهده داشتند.

کانادا لی، با ایفای نقش روایت کننده داستان و همچنین همکاری در بخش های دیگر، بیش از همه با این سریال در ارتباط بود.

در فوریه ۱۹۴۵، در این برنامه از زحمات لی قدردانی شد که همزمان از رادیو سراسری پخش گردید. این قدردانی به خاطر موفقیت وی در برادوی (صنایع تئاتری و توریستی نیویورک) در نقش بیگر توماس (Thomas Bigger) در نمایش نامه ای بود که با اقتباس از رهان ۱۹۴۰ ریچارد رایت با عنوان پسرملت (Son Native) تهیه شده بود.

خواننده و ادی اندرسون (Eddie Anderson) کمترین، یک نمایش کوتاه کمدی را اجرا کردند. در کنار آن، بیل بجانگلز رابینسون (Bill Bojangles Robinson) به صورت زنده رقص تپ (Tap) (نوعی رقص با کفش گل میخ دار که صدا ایجاد می کند) را اجرا کرد. به هنگام اجرای برنامه به صورت زنده و مستقیم، تلگرافی از طرف جولوئیس (Louis Joe) و نیز پیام تبریکی از سوی ریچارد رایت (Richardwright) و مجریان نمایش پخش شد.

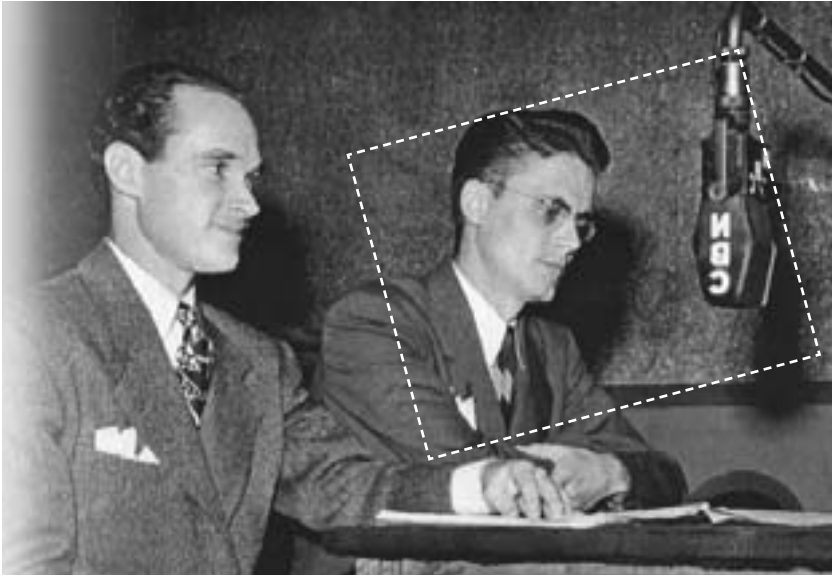
در دیگر برنامه جهان تازه (World New) از شکل و طرح یک نمایش نامه مستند مجله ای برای اعتراض به موانع بی ارزشی که مجریان آمریکایی - آفریقایی با آن مواجه بودند، استفاده شد.

همچنان که در برنامه با گذر زمان (The March of Time)، رویدادهای تاریخی به شکل نمایش نامه مطرح می شدند، بعضی اوقات ضرورت حضور اشخاص سرشناس مطرح می شد؛ برای مثال، آدام کلیتون پاول (Adam Clayton Powel) خودش نقش وزیر را در برنامه ای با عنوان تجربه ورمونت

در برنامه با گذر زمان، رویدادهای تاریخی به شکل نمایش نامه مطرح می شدند، بعضی اوقات ضرورت حضور اشخاص سرشناس مطرح می شد؛ برای مثال، آدام کلیتون پاول خودش نقش وزیر را در برنامه ای با عنوان تجربه ورمونت بازی کرد.

مجرى این برنامه، پارل رابسون بود که آوازی را در تأیید جیم کرو (Jim Crew) - نویسنده رمان به خاطر پسر ملت (son in Spirite of Native) - سرداد. در این برنامه، همچنین هاتی مک دانیل (Hatti Mc Daniel) (Vermont Eaperience) بازی کرد. این برنامه درباره طرح یک کلیسا برای تدارک دیدارهای تابستانی از جوانان سپاه پوستان هارلم و خانواده های مزرعه دار سفیدپوست ورمونت تهیه شده بود.

مجرى این برنامه، پارل رابسون بود که آوازی را در تأیید جیم کرو (Jim Crew) - نویسنده رمان به خاطر پسر ملت (son in Spirite of Native) - سرداد. در این برنامه، همچنین هاتی مک دانیل (Hatti Mc Daniel) (Vermont Eaperience) بازی کرد. این برنامه درباره طرح یک کلیسا برای تدارک دیدارهای تابستانی از جوانان سپاه پوستان هارلم و خانواده های مزرعه دار سفیدپوست ورمونت تهیه شده بود.

موانع موجود در رسیدن به برابری نژادی، سلسله رویدادها و وقایع پیش‌نویس این نمایش‌نامه را تشکیل می‌دادند: روی اتللی در نسخه اصلی خودش با عنوان **سیاه‌پوستان وطن** (The Negro Domestic)، سعی داشته که تصورات سفیدپوستان درباره داستان‌های دایه‌های سیاه‌پوست را به چالش بکشد؛ همان‌طور که اتللی به هنگام نقل داستان می‌نویسد: «بله، این حقیقت دارد که مامی (دایه سیاه‌پوست) دیگر خودش اینجا زندگی نمی‌کند». در این نمایش، یک کارگر خانگی سیاه‌پوست وارد ارتش می‌شود و آموزش خلبانی می‌بیند و همیشه در ذهنش کارفرمای سفیدپوست مسلط بر خانواده خود و نیز اعتماد به سیاست تبعیض او را زیر سؤال می‌برد. خدمتکار خانه متوجه تلاش این خانواده برای مخالفت با تبعیض نژادی می‌شود و به دنبال یک مشاخره، دایه مجبور به ترک خانه و کار در یک کارخانه تولید ابزار و سلاح جنگی می‌شود. این داستان خیالی و شیوه به تصویر

در آن (Arrangements in Black & White) سوء تفاهم سفیدپوستان درباره فرهنگ سیاهان بررسی می‌شود. همچنین اقتباسی است از نسخه دو قسمتی رمان افراطی **هاوارد فست** (Howard fast) درباره تلاش‌ها و موفقیت‌های آمریکاییان آفریقایی تبار در روند بازسازی پس از جنگ با عنوان **راه آزادی** (Freedom Road). تازه واردان به جهان تازه گرچه برنامه‌ای استثنایی بود، اما بی‌نظیر نبود. در

می‌شدند. او از این طریق تلاش کرد تا ادعای حق شهروندی برای آمریکاییان آفریقایی تبار را همگانی یا فراگیر کند. از این رو اقدام به تألیف زندگی‌نامه آمریکاییان آفریقایی تبار معروف، برای یک سریال نمایشی هفتگی با عنوان **دموکراسی آمریکا** (Democracy USA) نمود که از سال‌های ۱۹۴۶ تا ۱۹۴۸ به صورت محلی پخش می‌شد و تا حدودی هم از حمایت گروه مدافعان شیکاگو برخوردار بودند.

او طرح جدیدی از یک سریال نمایشی آبیکی را درباره خانواده‌ای سیاه‌پوست با عنوان **فردا به اینجا می‌آید** (Here Comes Tomorrow) ارائه داد. این برنامه که در حمایت از ساکنان بخش جنوبی شیکاگو تهیه شده بود، در سال ۱۹۴۶ در سطح منطقه‌ای پخش شد.

نام این برنامه اصولاً تداعی‌کننده عنوان دیگر نمایش‌های ابتکاری و نوین رادیویی است که وی آنها را برای سریال **به سوی فردا** (Destination Freedom) نوشته که از سال ۱۹۴۸ تا ۱۹۵۰ از رادیوی شیکاگو پخش شد.^(۴) دو سریال تازه واردان به جهان تازه و

مسئولیت بیشتر شخصیت‌هایی که با هویتی کاملاً نژادی در نمایش ایفای نقش می‌کردند، بر عهده نویسندگان ترقی‌خواه آمریکایی - آفریقایی است. اما دسترسی آنها به رادیو خیلی سخت‌تر از ادامه تحصیلشان بود و این دشواری بیشتر در حوزه رادیوهای محلی بوده تا رادیوهای سراسری.

شیکاگو، ریچارد دورهام، خبرنگار و یکی از فعالان ترقی‌خواه، نیز درگیر تلاش‌هایی در جهت مبارزه با سیاست‌های رادیویی شده بود که فقط مخاطبان در آن لحاظ

کشیدن آن در نمایش نیز برگرفته از یکی از داستان‌های کوتاه دوروتی پارکر (Parker Dorothy) در اواخر دهه ۱۹۲۰ است که با عنوان **سازمندی‌ها در سیاهان و سفیدها**

به سوی فردا نمونه‌های بسیار غنی و خارق‌العاده‌ای از توانایی‌ها و پتانسیل‌های رادیویی برای گونه جدیدی از مخاطبان سیاسی ترقی خواه است. آنها درک عامه مردم از حق شهروندی دموکراتیک را به عنوان عامل چندنژادی مطرح کردند.

پس از پرل هاربر از پاول رابینسون دعوت شد که به عنوان یک سیاست‌مدار شهروند - و نه یک بازیگر کم‌دین - در رادیو حضور یابد.

ورود او به رادیو پیامد موفقیتش در ترانه‌ای برای آمریکاییان (Ballad for Americans) بود که از شبکه CBS پخش شد. در عین حال، در یکی دیگر از مجموعه نمایش‌های موزیکال CBS، با عنوان تئاتر موزیکال کرافت به عنوان خواننده حضور داشت. در سال ۱۹۴۰ نیز به عنوان تولیدکننده و مجری در برنامه پنج آواز برای دموکراسی (Songs for Democracy) همکاری داشت. در این برنامه، به مناسبت گرامی داشت یاد کسانی که به طرفداری از جنگ‌های داخلی اسپانیا مبارزه کرده‌اند، آوازهای معروف اسپانیایی به صورت زنده پخش می‌شد.

پس از آن هم، بار دیگر برنامه ترانه‌ای برای آمریکاییان به عنوان بخشی از برنامه ویژه CBS با عنوان همه فرزندان خداوند (All God's Children) از رادیو پخش شد.

اما در طی دوران جنگ، رابسون به گوینده‌ای معروف تبدیل شده بود که به هنگام پخش برنامه‌های سراسری و کشوری، حمایت مردم از جنگ را در پوشش جنگ علیه نازیسم مطرح می‌کرد.

وی بارها در گردهمایی‌هایی چون تظاهرات کارگران برای پیروزی خواستار برابری نژادی شده بود. در سال ۱۹۴۳، در گردهمایی هرالده تریبون، در برنامه ویژه‌ای

که در سال ۱۹۴۴، به مناسبت بزرگداشت سالروز تولد لینکلن برگزار شده بود و نیز در مراسم گرامی داشت تأسیس سازمان ملل متحد در آوریل ۱۹۴۵، آشکارا موضوع برابری نژادی و مبارزه علیه نازیسم را عنوان کرد.

دسترسی سیاه‌پوستان به رادیو که در طی زمان جنگ در حوزه نمایش‌های رادیویی گسترش یافته بود، در سال‌های پس از جنگ به صورت نامحسوسی کاهش یافت.

برنامه‌سازی‌های غیرخصوصی (غیرتجاری) که بیشتر در اختیار ترقی خواهان قرار گرفته بود، بسیار کاهش یافت، زیرا مسئولان و مقامات اجرایی، در حمایت از توسعه تلویزیون و رقابت در برابر شدت گرفتن موج آگهی‌ها، به رادیو هجوم آوردند.

قواعد ایدئولوژیکی ضد فاشیستی که با حمایت از کارگر، حقوق مدنی و جهان‌گرایی در ارتباط بودند، به طور گسترده و روزافزونی با تجدید ساختارهای جنگ سرد نوین و حملاتی از سوی

به‌همین دلیل نورمن کوروین که به‌خاطر برنامه‌های بسیار مهم و سرنوشت‌سازش در جنگ معروف شده بود و مأموریت نوشتن متن برنامه‌هایی که نشانگر خاتمه جنگ بودند را برعهده داشت، (برنامه‌هایی چون روز پیروزی در اروپا و یادداشتی درباره پیروزی) مجبور شد در اواسط سال ۱۹۴۸ از رادیو کناره‌گیری کند.^(۵)

رابسون به نمایندگی از هنری والاک (Henry Wallace) و شهروندان ترقی خواه و مبارز آمریکایی در طی مبارزات ۱۹۴۸، در رادیو حضور یافت. کمیته سیاه‌پوستان در بخش هنر، که ائتلافی آزاد (غیروابسته) و متشکل از فعالان آمریکایی - آفریقایی صنایع تفریحی مستقر در نیویورک بود، کنفرانسی را با هدف اعمال فشار بر این صنعت برای حضور غیرکلیشه‌ای و فرصت‌های شغلی بیشتر برای سیاه‌پوستان، در تابستان ۱۹۴۹ ترتیب داد.^(۶)

اما در همین زمان، با ظهور ناگهانی سازمان‌دهنده‌های حرفه‌ای از جمله سه نمایندگی خارجی FBI که در سال ۱۹۴۶،

دو سریال تازه واردان به جهان تازه و به سوی فردا نمونه‌های بسیار غنی و خارق‌العاده‌ای از توانایی‌ها و پتانسیل‌های رادیویی برای گونه جدیدی از مخاطبان سیاسی ترقی خواه است. آنها درک عامه مردم از حق شهروندی دموکراتیک را به عنوان عامل چندنژادی مطرح کردند.

انجمن مشاوران تجاری آمریکاییان را تشکیل داده بودند، ابزاری برای تشکیل لیست سیاه در حال شکل‌گیری بود. هدف آنها جمع‌آوری و انتشار فهرستی از شورشیان و مخالفانی بود که بولتن‌های

محافظه‌کاران که قدرت و توان تازه‌ای یافته بودند، روبه‌رو و درگیر شدند. روند تبدیل شعور و عقل سلیم زمان جنگ به بدعت‌گذاری پس از جنگ، چندین سال به طول انجامید.

خبری را با عنوان **ضد حمله** (back Counter) منتشر می کردند و در آن مطالب خاص رادیویی و همچنین تمامی کتاب **کانال های سرخ** گزارش نفوذ کمونیست در رادیو و تلویزیون منتشر شده در ژوئن ۱۹۵۰، به چاپ می رسید. منظور از «هواداران حزب کمونیست» آن کسانی

اعمال فشار برای سانسور بیشتر، شدت یافته است.

در مارس ۱۹۵۰، از رابسون دعوت شد تا در برنامه تلویزیونی عصر یکشنبه با عنوان **الینور روزولت** (Roosevelt Eleanor) حضور یافته، در بحث و گفت و گو درباره نقش سیاهان در زندگی

آنچه که بارنو (Barnouw) بعدها نام آن را **حلقه افتخار** (roll of honor) می گذارد، آورده شده است.^(۷)

در این زمان تأثیرات بسیار قوی و تکان دهنده با هدف بی اعتبار و بدنام ساختن آن چیزی صورت گرفت که تاکنون به نظر می رسد بهترین توضیح برای ماهیت دموکراسی آمریکایی در سال های جنگ باشد.

همان طور که آرتور میلر در بازنگری خود راجع به گذشته توضیح می دهد: «در سال ۱۹۴۶ حتی تصور چنین فهرست سیاهی را هم نمی کردیم؛ اینکه روزی ممکن است، خیلی راحت، زندگی روزمره و شغل یک فرد دچار دگرگونی شده، تمامی بزرگراه های حیاتی اش قطع شوند».

قراردادن کمونیست ها (یا مخالفان) در فهرست رادیو و تلویزیون، آن هم به صورت مغرضانه، ناقص، تصادفی و خودسرانه، می توانست تأثیرات جنجال آفرین و شدیدی برجای گذارد؛ تنها به این خاطر که این اسامی مترادف با عنوان های معروف و شناخته شده ای است که در چنان سطح گسترده ای به خاطر کار رادیویی و تلویزیونی، شهرت یافته اند.

اما با همه این احوال، این اقدام گواهی طعنه آمیز و مضحک بر اقتدار فرهنگی و گسترده چپ گرایان از طریق حضور در رادیو در این دوره زمانی خاص است.

پاورقی:

۱- ریموند مسی مسئول خواندن سخنان لینکلن از رادیو بود. ارل رایبسون نقش گوینده ماجرا و برل ایوز (Barl Ives) نقش خواننده ترانه را برعهده داشت. قطار متروکه (Lonesome Train) مجدداً توسط بارنو منتشر شد.

آمریکاییان شرکت کند. اما طی ۲۴ ساعت پس از اعلام پخش این برنامه، توفانی از مخالفت های سازمان دهی شده آمریکایی، از سوی سربازان کاتولیک شرکت کننده در جنگ و لشکر آمریکاییان (لژیون آمریکایی)، شبکه NBC را وادار کرد که از حضور رابسون در برنامه جلوگیری کند. در حقیقت او، اولین آمریکایی است که حضورش رسماً در تلویزیون قدغن شد. تا اگوست ۱۹۵۰، دورهام اجازه حضور در برنامه به سوی آزادی را نداشت.

در **کانال های سرخ** نامی از دورهام برده نشده، اما نام اکثریت ترقی خواهانی که قبلاً درباره آنها صحبت کردیم، در

است که اطلاعات خود را از پرونده های FBI (پلیس فدرال آمریکا) در محاکمه جاسوسی جو دیت کوپلون (Judith Coplon) به دست می آوردند. این فهرست در تابستان ۱۹۴۹ در **نیویورک تایمز** منتشر شد.

این فهرست، دستاویزی را در اختیار گروه های محافظه کار ملی و محلی قرار داد تا از این پس بتوانند، فشارهای خود را بر روی شبکه ها و سازمان های تأمین کننده هزینه ها، سازماندهی و هدفمند کنند.

ریچارد دورهام (Richard Durham) در دسامبر ۱۹۴۹، برای دوستش لانگستون هوگس (Langston Huges) نوشت که

۲- این همان ایستگاهی است که سریال نمایشی سیاه‌پوستان را با عنوان خانواده هارلم در سال ۱۹۳۵ از رادیو پخش کرد. این نمایش توسط هنرمندان سیاه‌پوست نوشته و اجرا شد و هزینه آن هم از محل طرح آموزش بزرگسالان توسط کمیته آموزش در شهر نیویورک تأمین شده است.

۳- اتللی متولد هارلم بود. او در مدرسه دولتی شهر نیویورک و نیز دانشکده سنت بوناوتورا Bonaventure در بین سال‌های ۱۹۲۷ و ۱۹۲۶ و نیز دانشگاه میشیگان در سال‌های ۱۹۲۹ و ۱۹۲۸ تحصیل کرده است. پس از بازگشت به نیویورک و پیش از یافتن شغل گزارشگری در سال ۱۹۳۰، به عنوان باربر ایستگاه راه‌آهن، پیش خدمت هتل و متصدی پیشخوان (ویژه نوشابه‌های غیرالکلی، بستنی و...) مشغول به کار بوده است.

پس از آن به عنوان مقاله‌نویس و سردبیر در روزنامه آمستردام استارنیوز فعالیت می‌کرد. در طی این سال‌ها در دانشگاه کلمبیا (۱۹۳۵ و ۱۹۳۴) و نیز دانشگاه نیویورک (۱۹۳۶ و ۱۹۳۵) تحصیل کرد و پس از آن به تحصیل در رشته حقوق در دانشگاه سنت جان بروکلین پرداخت.

اتللی در فوریه ۱۹۳۶ با همراهی رهبران هارلم، شامل: فیلیپ راندولف، آدام کلیتون پاول جرالده و اعضای حزب کمونیست هارلم، کنگره ملی سیاه‌پوستان را تشکیل داد. او با این کار، تصمیم داشت نقشی را در ایجاد انگیزه و به حرکت درآوردن عموم مردم در حمایت از جنبش‌های اتحادیه‌های صنعتی و کارگری ایفا کند و از این طریق به تبعیض در محیط کار و زندگی و پرداخت‌های دوران بیکاری، پایان داده و مجازات‌های بدون محاکمه، اعمال خشونت و وحشی‌گری توسط پلیس را از میان بردارد. تا سال ۱۹۳۹، راندولف و پاول این کنگره را ترک کرده بودند.

اتللی تا پیش از اخراج و قطع بورس تحصیلی‌اش در سال ۱۹۳۹، برای پروژه نویسنده‌های فدرال در نیویورک و واحد بازرسی سیاه‌پوستان فعالیت می‌کرد.

در طی دوران جنگ، مسئولیت روابط عمومی را در کنگره سازمان‌های صنعتی برعهده داشت و به ویژه برای کمیته رفاه و جنگ در این کنگره فعالیت می‌کرد.

موفقیت کتاب او، ناشران را ترغیب کرد که با پیوستن به مؤسسه روزن والد (Rosenwald)،

هزینه یک سفر خارجی را برایش فراهم کنند تا از این طریق، وی بتواند مدارک لازم را برای کتابی درباره تمامی افراد رنگین‌پوستی که در سراسر جهان برای کسب حقوق خود مبارزه می‌کنند، جمع‌آوری کند.

همچنین از اتللی دعوت شد که به عنوان خبرنگار بین‌المللی جنگ، همراه بارنو مک فادن در مجله آزادی (Liberty Magazine) مشغول به کار شود. براساس مجموعه خاطرات وی، او اولین خبرنگار آفریقایی-آمریکایی است که برای یک انتشارات ملی فعالیت کرده است.

۴- دورهام در سال ۱۹۱۷، در ریموند می‌سی‌سی‌پی به دنیا آمد. وی در اوایل دهه ۱۹۲۰ به همراه خانواده‌اش به بخش جنوبی شیکاگو مهاجرت کرد. در اواخر دهه ۱۹۳۰ و در اوایل دهه ۱۹۴۰، به عنوان نمایش‌نامه‌نویس برای شاخه نویسنده‌های شیکاگو در WAP فدرال مشغول به کار شد. با گروه نویسنده‌های جنوب آمریکا همکاری می‌کرد و در انجمن تئاتر دوبویس (W.E.B. DuBois) با هنرمندانی از قبیل: اسکار براون جرالده و استود ترکل (Studs Turkels) همکاری کرد. از سال‌های ۱۹۴۲ تا ۱۹۴۵ برای گروه مدافعان شیکاگو کار می‌کرد. جی‌فرد مک‌دونالد دست نوشته‌های ریچارد دورهام را با عنوان به سوی آزادی جمع‌آوری کرده است. کار او در رادیو در صدای خارج از تصویر اثر بارلو و وحشی بررسی شده است.

۵- به کورون گفته شد که شبکه باید از برنامه‌هایی حمایت کند که سوددهی بیشتری داشته باشند. کورون جدایی خود از شبکه CBS را به صورت شفاهی در یک برنامه تاریخی در سال ۱۹۹۴ توضیح می‌دهد. ۶- ارنست کرایچلو (Earnest Crichlow) ریاست کنگره‌ای برای سیاه‌پوستان هنرمند را برعهده داشت. کانادا لی، شرلی گراهام و فردی واشنگتن نیز در این سازمان فعالیت می‌کردند.

طبق گزارش، در کنفرانس ششم جولای ۱۹۴۹، نویسنده‌ها، هنرمندان و کارگردانی از بیش از ۳۰۰ ایستگاه رادیویی و تلویزیونی، همچنین نماینده‌هایی از سوی اتحادیه‌های صنعتی و کارگری و نیز سازمان‌های اقلیت‌های رنگین‌پوست شرکت داشتند.

کانادا لی، ضمن ایراد نطق اصلی این کنفرانس در سخنانش، از موارد زیر انتقاد کرد: کاریکاتورهای رادیویی (به جز معدود

استثنائاتی، اغلب سیاه‌پوستان به صورت خدمتکارانی خنده‌رو، اهالی شهر روچستر، عمه جیمیناس (Auntie Jeminas) و افرادی تبتل و بی‌دست و پا ترسیم می‌شدند). بخش خبر رادیویی به عنوان تهیه‌کننده‌هایی که خبرها را منحصرأ برای سفیدپوستان تهیه می‌کردند و نمایش‌نامه‌هایی که همچون زنبق‌ها و سوسن‌های کاملاً سفید، گویی هرگز هیچ سیاه‌پوستی وارد داستان نمی‌شود. لی به جای آرزوی صبر و تحمل بیشتر برای سیاه‌پوستان، خواستار تهیه داستان‌هایی برای آنها شد. تا آنجا که به رادیو مربوط می‌شود، تقریباً پرده‌ای آهنین در مقابل تمامی سیاه‌پوستان به وجود آمده است.

پیتر لیونز که به عنوان عضو شورای انجمن نویسنده‌های رادیویی صحبت می‌کرد، به عنوان بهترین شیوه، از اتحادیه‌های کارکنان رادیو و تلویزیون خواست که برای استخدام سیاه‌پوستان در رادیو پافشاری کنند.

۷- در این مقاله، از افرادی بحث می‌شود که متناسب با کار رادیویی‌شان تعریف و مشخص می‌شوند. در فهرست مستبدانه مخالفان، کمونیست‌ها یا Red channels بیست و سه نفر از لیست ۱۵۱ نفری را افراد زیر تشکیل می‌دهند:

هایمن براون (Himan Brown)، نورمن کورون (Norman Corwin)، ویل گیر (Will Geer)، لنا هورن (Lena Horne)، لانگستون هوگس (Langston Hughes)، برل ایوز (Burl Ives)، میلارد لمپل (Millard Lampell)، جان لاتاچ (John La Touche)، آلن لوماکس (Lomax)، جوزف لوسی (Joseph Lossey)، پیتر لیون (Peter Lyon)، برجیس مردیت (Burgess Meedith)، آرتور میلر (Arthur Miller)، دوروتی پارکر (Dorothy Parker)، آرنولد پرل (Arnold Perl)، پاول رابسون (Paul Robeson)، ارل رابینسون (Earl Robinson)، هارولد روم (Harold Rome)، نورمن روستن (Norman Rosten)، هزل اسکات (Hazelscott)، پیتر سی گر (Peter Seeger)، هستر ساندرگارد (Hester Sonder Gaard)، اورسون ولز (Orson Wells) و جاش وایت (White Josh).

منبع:

این مقاله ترجمه قسمتی از فصل دهم کتاب Radio Reader است که به زودی توسط دفتر تحقیق و توسعه صدا منتشر خواهد شد.